

нагорѣ ластунче. Минали се години, и ето върху скалата, за почуда на всички, се издигналъ красивецъ-боръ, съ позлатено, стройно стѣбло, съ разкошна иглиста корона.

Наслаждавали се отъ бора хората; крили се въ шумата му птицитѣ; весело се трупали около него рой мушици.

Ала ето, като че ли отъ невидено, настѣпилъ за бора черъ день, сполетѣло го нещастие. Въ единъ горещъ лѣтенъ день усѣтилъ той, че остава безъ сили.

„Какво ли се е случило?“ тревожно си помислилъ той. — „Нимà нѣма вече влага? Но нали вчера валѣ проливенъ дъждъ и напои до ситостъ земята? Дали пъкъ червей не е огризалъ коренитѣ ми? Но могатъ ли червеи да огризатъ якитѣ ми като желѣзо корени? Какво значи това?“

А силитѣ на бора чезнѣли: блѣднѣяли листата му, безсилно стѣрчели нагорѣ клонетѣ му.

— Чукъ, чукъ! стигнахме до каменната скала — обадили се изъ земята коренитѣ — нѣма кждѣ да вървимъ вече! Ние обхванахме цѣлия слой земя отгорѣ, а отдолу е само камъкъ. Безсилни сме да пробиемъ камъка — ще се мре!

Ужасъ обзелъ бора и той заплакалъ.

А коренитѣ все думали своето:

— „Ще се мре! Роба безъ вода не живѣе, дърво безъ земя не расте — ще се мре!“

Плакалъ борътъ, озѣрталъ се наоколо, като че ли чакалъ отъ нѣйдѣ помощъ. А помощъ отъ нийдѣ нѣмало.

„Нимà трѣбва да умра? — думалъ си борътъ. — „Не, нѣма да се подамъ на случайната бѣда. Азъ имамъ сили, много сили. Ще се боря, додѣто не остане въ мене капка сокъ. Голѣмъ е божиятъ свѣтъ. Има земя и подъ менъ, и надъ менъ: тамъ живѣятъ много трѣви, цвѣтя и дървета — хайде корени надолу, смучете ми нови сокове!“